

GNIEWANIE (5) *sb n*

Pierwsze e oraz a jasne, końcowe e z tekstów nie oznaczających -é.

sg N gniewani(e) (2). ◇ D gniewaniu (1). ◇ I gniewani(e)m (1) GliczKsiąż, gniewanim (1) CzechRozm.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XIX w.

Rzeczownik od „gniewać się”; okazywanie gniewu, niezgoda, niesnaski; iracundia Mącz (5) : ále friyerze/ gámraty/ y cudzołożniki zówždy pan Bog karze [...] / yáko też tho sam gnyewányem swem nye raz okazał GliczKsiąż P2; Mącz 174c.

gniewanie z kim (1): Ieftliże też sie ożeniłz, wieczna pracza tobie zawłze naftanie [...] z żeńskimi przyiaciołmi gniewanie, y inłze rzeczy BielŻyw 50.

Zwrot: »pobudzić ku gniewaniu« (1): Spráwiedliwy ieft Pan/ iżem wftá iego pobudził ku gniewániu [ad iracundiam provocavi]. Leop Thren 1/18.

Szereg: »gniewanie i nienawiść« (1): Gdy zaráz gniewánim y nienáwiścią fercá [...] ku morderłtwu kto przychodzi: to pewny znák ieft/ iż to iuż z Szátána kłamliwego mężoboyłtwo to pochodzi CzechRozm 239v.

*Cf **GNIEW**, **GNIEWAĆ SIĘ**, **GNIEWANIE SIĘ**, **GNIEWIWOŚĆ**, **GNIEWLIWOŚĆ**, **GNIEWNOŚĆ***

MM